

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת בְּלָק

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ' - חלק י"ט

קונטרס 589

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

שם	טלפון 1	טלפון 2	סדר הלימוד	מספר התלמידים	שורש עניין	שורש מניין	שורש מניין
			יא-יב-יג כסלו	24			
			יד-טו-טז כסלו	25			
			יז-יח-יט כסלו	26			
			כ-כא-כב כסלו	27			
			כג-כד-כה כסלו	28			
			כו-כז-כח כסלו	29			
			כט-ל כסלו א טבת	30			
			ב-ג-ד טבת	31			
			ה-ו-ז טבת	32			
			ח-ט-י טבת	33			
			יא-יב-יג טבת	34			
			יד-טו-טז טבת	35			
			יז-יח-יט טבת	36			
			כ-כא-כב טבת	37			
			כג-כד-כה טבת	38			
			כו-כז-כח טבת	39			
			כט טבת א-ב שבט	40			
			ג-ד-ה שבט	41			
			ו-ז-ח שבט	42			
			ט-י-יא שבט	43			
			יב-יג-יד שבט	44			
			טו-טז-יז שבט	45			
			יח-יט-כ שבט	46			
			כא-כב-כג שבט	47			
			כד-כה-כו שבט	48			
			כז-כח-כט שבט	49			
			ל שבט א-ב אדר	50			
			ג-ד-ה אדר	51			
			ו-ז-ח אדר	52			
			ט-י-יא אדר	53			
			יב-יג-יד אדר	54			
			טו-טז-יז אדר	55			
			יח-יט-כ אדר	56			
			כא-כב-כג אדר	57			

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

תַּבְּתָּנָה

סדר הלימוד	טלפון 2	טלפון 1	שם	מספר הלמודים	עונשין י"ח	ימי חול	ימי שבת
כד-כה-כו אדר				58			
כז-כח-כט אדר				59			
א-ב-ג ניסן				60			
ד-ה-ו ניסן				61			
ז-ח-ט ניסן				62			
י-יא-יב ניסן				63			
יג-יד-טו ניסן				64			
טז-יז-יח ניסן				65			
יט-כ-כא ניסן				66			
כב-כג-כד ניסן				67			
כה-כו-כז ניסן				68			
כח-כט-ל ניסן				69			
א-ב-ג אייר				70			
ד-ה-ו אייר				71			
ז-ח-ט אייר				72			
י-יא-יב אייר				73			
יג-יד-טו אייר				74			
טז-יז-יח אייר				75			
יט-כ-כא אייר				76			
כב-כג-כד אייר				77			
כה-כו-כז אייר				78			
כח-כט אייר א סיון				79			
ב-ג-ד סיון				80			
ה-ו-ז סיון				81			
ח-ט-י סיון				82			
יא-יב-יג סיון				83			
יד-טו-טז סיון				84			
יז-יח-יט סיון				85			
כ-כא-כב סיון				86			
כג-כד-כה סיון				87			
כו-כז-כח סיון				88			
כט-ל סיון א תמוז				89			
ב-ג-ד תמוז				90			
ה-ו-ז תמוז				91			
ח-ט-י תמוז				92			
יא-יב-יג תמוז				93			
יד-טו-טז תמוז				94			
יז-יח-יט תמוז				95			

שָׂרָאוּ שְׂבַלְעִים לֹא יָכוּל, לְקַחוּ
עֲצָה אַחֲרַת לְעֲצָמָם, וְהַפְקִירוּ
נַשְׂיָהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם יוֹתֵר מִמּוֹאֵב,
שֶׁהָיָה עַל גְּשׁוֹת מִדְּיָן כְּתוּב, (במדבר
לא) הֵן הִנֵּה הָיוּ לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'.
וְהַכֵּל הָיָה מִמִּדְּיָן. לְקַחוּ עֲצָה יַחַד
עִם נַשְׂיָאִים שִׁיפְקִיר בְּתוֹ, שֶׁחָשְׁבוּ
לְתַפְסֹת אֶת מֹשֶׁה בְּרַשְׁתָּם, בְּכַמָּה
מִיָּנֵי כְּשֵׁפִים עֲטְרוּ אוֹתָהּ שִׁיתַּפְּסוּ
הָרֹאשׁ שְׁלֵהֶם, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא
(ישעיה מד) מְשִׁיב חַכְמִים אַחֲרוֹ.

הֵם רָאוּ שֶׁהָרֹאשׁ יִתַּפֵּס בְּרַשְׁתָּם,
וְלֹא יָדְעוּ, רָאוּ וְלֹא רָאוּ, רָאוּ רֹאשׁ
הָעַם שֶׁנּוֹפֵל אֶתָּה וְכַמָּה אֲלָפִים
אַחֲרֵיכֶם, וְחָשְׁבוּ שְׂזָה מִשָּׁה.
הַפְקִירוּ אוֹתָהּ וְצוּרוֹ אוֹתָהּ עַל
מִשָּׁה, שְׁלֵא תִזְדוּגֵי לְאַחַר אֲלֵא
בוֹ. אֲמַרְהָ לָּהֶם, בְּמָה אֲדַע?
אָמְרוּ, אוֹתוֹ שֶׁתְּרָאֵי שְׂכַלְמֵם
עוֹמְדִים לְפָנָיו, בוֹ תִזְדוּגֵי וְלֹא
בְּאַחֲרוֹ. כִּינּוּן שְׂכַל זְמַרֵי בֵּן סְלוּא,
עָמְדוּ לְפָנָיו עֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה
(תַּמְשִׁיחַ וְתַשְׁעָה) אֲלֶיךָ מִשְׂבָּט שְׁמַעוֹן,
מִשׁוּם שֶׁהָיָה נַשְׂיָאִים, וְהָיָה
חֲשִׁבָה שֶׁהוּא מִשָּׁה, וְהַזְדוּגָה
אֵתוֹ. כִּינּוּן שָׂרָאוּ כָּל אוֹתָם הַיִּתֵּר
אֵת זֶה, עֲשׂוּ מַה שֶׁעָשׂוּ, וְהָיָה מַה
שֶׁהָיָה.

וְהַכֵּל הָיָה מִמִּדְּיָן בְּכַמָּה מִיָּנֵים,
וּמִשׁוּם כִּי נַעֲשׂוּ מִדְּיָן, וְהַקְדוּשׁ
בְּרוּף הוּא אָמַר לְמֹשֶׁה, (במדבר לא)
נִקְּם נִקְמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֵת
הַמִּדְּיָנִים. לֶךְ רְאֵי וְלֶךְ נִצְאָה.
לְמוֹאֵב אֲנִי מִשְׂאִיר אוֹתָם לְאַחַר
שִׁיִּצְאוּ מִהֶם שְׁתֵּי מְרַגְלִיּוֹת - הָרִי
דוֹד בֵּן יִשִׁי, שֶׁהוּא יִנְקֵם נִקְמַת
מוֹאֵב וְיִרְחֹץ קְדֻרַת הַמְּלֵאָה טַנְפָּת
פְּעוּר. זֶהוּ שְׂכַתוֹב (תהלים ס) מוֹאֵב
סִיר רַחֲצִי, בְּיַדְאֵי וְעַד שְׂאוֹתֵן
שְׁתֵּי מְרַגְלִיּוֹת לֹא יִצְאוּ, לֹא
נַעֲשׂוּ. כִּינּוּן שִׁיִּצְאוּ, בֵּא דוֹד וְרַחֲצֵן
הַקְדוּרָה מֵהַטַּנְפָּת שְׁלֵהֶם. וְכֵלֵם
נַעֲשׂוּ - מִדְּיָן בִּימֵי מֹשֶׁה, וּמוֹאֵב
בִּימֵי דוֹד.

לְכַלְעֵם. כִּינּוּן דְּחִמוֹ דְּבַלְעֵם לֹא יָכִיל, נִטְלוּ
עֵיטָא אַתְרָא בִּישָׂא לְגַרְמֵייהוּ, וְאַפְקִירוּ
נַשְׂיָיהוּ וּבְנֹתֵיהוּ יִתִּיר מִמוֹאֵב, דְּהָא עַל נַשְׂיָ
מִדְּיָן פְּתִיב, (במדבר לא) הֵן הִנֵּה הָיוּ לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל
וְגו'. וְכֹלְא מִמִּדְּיָן הָוָה. נִטְלוּ (דף ק"צ ו"א) עֵיטָא
בְּהַדֵּי נַשְׂיָאָה דְּלַהוֹן, דִּיפְקִיר בְּרַתִּיהָ. דִּחְשִׁיבוּ
לְנִטְלָא לְמֹשֶׁה בְּרַשְׁתִּיהוֹן, בְּכַמָּה זִינֵי חַרְשִׁין
אַעֲטְרוּ לָהּ, דִּייתַפְּסוּ רִישָׁא דְּלַהוֹן. וְקוּדְשָׁא
בְּרוּף הוּא (ישעיה מד) מְשִׁיב חַכְמִים אַחֲרוֹ.

אֵינּוֹן חִזּוֹן דְּרִישָׁא יִתַּפֵּס בְּרַשְׁתָּא דְּלַהוֹן, וְלֹא
יָדְעוּ, חִמוֹ וְלֹא חִמוֹ. חִמוֹ רִישָׁא דְּעֵמָא
דְּנַפְּלִיל בְּהַדָּה, וְכַמָּה אֲלָפִין אוֹחַרְנִין, וְחָשְׁבוּ
דְּמִשָּׁה הָוָה, אַפְקִירוּ לָהּ, וּפְקִידוּ לָהּ עַל מִשָּׁה,
דְּלֹא תִזְדוּגֵי לְאַתְרָא, אֲלֵא בֵיה. אֲמַרְהָ לוֹן,
בְּמָה אָנְדַע. אָמְרוּ הֵהוּא דִּתְחַמֵּי דְּכֹלְא קִיָּמֵי
קָמִיָה, בֵּיה תִזְדוּגֵי, וְלֹא בְּאַתְרָא. כִּינּוּן דְּאֵתָא
זְמַרֵי בֵּן סְלוּא, קָמֵי קָמִיָה אַרְבָּעָה וְעֶשְׂרִים (נ"א)
תַּשְׁעָה וְחַמְשִׁים) אֲלֶיךָ, מִשְׂבָּט דְּשְׁמַעוֹן, בְּגִין דְּהָוָה
נַשְׂיָאָה דְּלַהוֹן, וְהָיָה חֲשִׁיבַת דְּהוּא מִשָּׁה,
וְאַזְדוּגַת בֵּיה. כִּינּוּן דְּחִמוֹ כָּל אֵינּוֹן שְׂאָר לְדָא,
עָבְדוּ מַה דְּעָבְדוּ, וְהָוָה מַה דְּהָוָה.

וְכֹלְא הָוָה מִמִּדְּיָן, בְּכַמָּה זִינִין, וּבְגִין כִּי
אַתְעַנְשׂוּ מִדְּיָן. וְקוּדְשָׁא בְּרוּף הוּא אָמַר
לְמֹשֶׁה, (במדבר לא) נִקְּוֹם נִקְמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֵת
הַמִּדְּיָנִים. לֶךְ אַתְחַזֵּי, וְלֶךְ יֵאוֹת. לְמוֹאֵב אָנָּא
שְׂבִיק לוֹן לְבַתֵּר דִּיפְקוֹן תְּרִין מְרַגְלָאן מִנֵּיהוּ,
הָא דוֹד בְּרִיָה דִּישִׁי, דְּאִיְהוּ יִנְקֹם נִיקְמִין
דְּמוֹאֵב, וְיִסְחִי קְדִירָה דְּמִלְּיָא טַנְפָּא דְּפְעוּר,
הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (תהלים ס) מוֹאֵב סִיר רַחֲצִי וְדָאֵי,
וְעַד דְּאֵינּוֹן תְּרִין מְרַגְלָאן לֹא נִפְקוּ, לֹא
אַתְעַנְשׂוּ, כִּינּוּן דְּנִפְקוּ, אֵתָא דוֹד וְאַסְחִי קְדִירָה
מִטַּנְפָּא דְּלַהוֹן. וְכֵלְהוּ אַתְעַנְשׂוּ. מִדְּיָן בִּימֵי
מֹשֶׁה. מוֹאֵב בִּימֵי דוֹד.

בא וְרָאָה, וְשָׁעִי מִדִּין עִם כָּל זֶה
 לֹא שָׁכַח מִכָּל רְעוּתֵיהֶם. אַחַר
 הַדּוֹת שָׂרְאוּ שְׂמַת יְהוֹשֻׁעַ וְכָל
 אוֹתָם זְקָנִים שָׂרְאוּ יְהוֹשֻׁעַ
 לְהַעֲשׂוֹת גַּם עַל יְדֵיהֶם, אָמְרוּ:
 פַּעַת הַשְּׁעָה עוֹמֶדֶת לָנוּ. מָה
 עֲשׂוּ? בָּאוּ לְעִמְלָק וְאָמְרוּ: יֵשׁ
 לָכֶם לִזְכּוֹר מָה עָשׂוּ לָכֶם בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל וּמִשָּׁה רַבָּם וַיְהוֹשֻׁעַ
 תִּלְמִידוֹ, שֶׁהִשְׁמִירוֹ אֶתְכֶם
 מִהָעוֹלָם. פַּעַת הוּא זְמַן שְׂאִיִן מִי
 שְׂמַגֵּן עֲלֵיהֶם, וְאָנוּ יַחַד אֶתְכֶם,
 שְׂכַתוֹב (שׁוֹפְטִים ו) מִדִּין וְעִמְלָק וּבְנֵי
 קְדָם וְגו', (שם) מִפְּנֵי מִדִּין עָשׂוּ
 לָהֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת הַמְּנַהֲרוֹת
 וְגו'. לֹא הָיָה בְּעוֹלָם מִי שִׁיעֲשֶׂה
 רַע בְּכָל כְּמוֹ מִדִּין. וְאִם תֹּאמְרוּ
 עִמְלָק - בְּגִלְל קִנְאָת בְּרִית
 שֶׁהִתְקַרְבוּ לְבְרִית, וְעַל זֶה מִקְנָא
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קִנְאָת עוֹלָמִים
 שְׁלֹא נִשְׁכַּחַת. אָמְרוּ, וַדַּאי כִּף זֶה,
 וְאִיִן כָּאֵן סַפְקָ בְּעוֹלָם.

פְּתַח וְאָמַר, (דְּבָרִים ב) וַיֹּאמֶר ה' אֵלֵי
 אֵל תְּצַר אֶת מוֹאָב וְגו'. וַיֹּאמֶר
 ה' אֵלֵי, וְכִי עַד עַכְשָׁו לֹא יִדְעֻנוּ
 שְׁעַם מִשָּׁה הָיָה מִדְּבַר הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא וְלֹא עִם אַחַר שְׂכַתוֹב
 וַיֹּאמֶר ה' אֵלֵי? אֵלֵי לְמָה? אֵלָּא
 אֵת מִשָּׁה צָנָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 שְׁלֹא לְהַזִּיק אֶת מוֹאָב, אֲבָל
 לְאַחַר לֹא. לְדוֹד לֹא צָנָה אֵת זֶה,
 וּמִשׁוֹם זֶה, אֵלֵי אֵל תְּצַר אֵת
 מוֹאָב, אֲפִלּוּ לְתַחוּם קִטָּן שְׁלֵהֶם,
 שְׁהָרִי מִכֶּם יֵצֵא מִי שִׁיתֵן נְקֻמַּת
 לְיִשְׂרָאֵל וְיִנְקָם נְקֻמוֹתֵיהֶם, וְהוּא
 דוֹד שְׂבֵא מְרוֹת הַמוֹאֲבִיָּה.

וְאֵל תִּתְגַּר בָּם מִלְחָמָה. כָּל זֶה
 צָנָה אֶת מִשָּׁה, אֲבָל לְאַחַר מִתַּר.
 וְאִם תֹּאמְרוּ לַיהוֹשֻׁעַ וְלְזְקָנִים
 שֶׁהָיוּ שֶׁהֶאֱרִיכוּ יָמִים אַחֲרָיו מִתַּר
 - לֹא כִּף, מִשׁוֹם שְׁכַלְמֵם מִבֵּית דִּין
 שֶׁל מִשָּׁה הָיוּ, וּמָה שְׂנֵאָסֵר לְמִשָּׁה
 נֶאֱסָר לָהֶם. וְעוֹד, שְׁלֹא יֵצְאוּ עֲדֵינָם
 אוֹתָן מְרַגְלִיּוֹת טוֹבוֹת, שְׁהָרִי

הָא חַזִּי, חַיִּיבִיא דְּמִדִּין, עִם כָּל דָּא לֹא שְׂכִיכוּ
 מִכָּל בִּישְׁיִן דְּלֵהוֹן. לְבַתָּר דְּרִין דְּחִמוּ דְּמִית
 יְהוֹשֻׁעַ, וְכָל אֵינוֹן זְקָנִים דִּאֲתַחֲזוּ לְמַעַבְדַּ גַּם
 עַל יְדֵיהֶו, אָמְרוּ, הַשְׁתָּא שְׁעֵתָא קְיַימָא לָן.
 מָה עֲבָדוּ אֶתוּ לְגַבֵּי עִמְלָק, אָמְרוּ אֵית לְכוּן
 לְאַדְפְּרָא, מָה עֲבָדוּ לְכוּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וּמִשָּׁה
 רַבִּיהוֹן, וַיְהוֹשֻׁעַ תִּלְמִידָא דִּילֵיהּ, דְּשִׁיעִי לְכוּן
 מְעַלְמָא, הַשְׁתָּא הוּא עַדְנָא דְלִית בְּהוּ מָאֵן
 דְּאֵגִין עֲלֵיהֶו, וְאָנֹן בְּהַדֵּיִיכוּ, דְּכַתִּיב (שׁוֹפְטִים ו)
 מִדִּין וְעִמְלָק וּבְנֵי קְדָם וְגו', (שׁוֹפְטִים ו) מִפְּנֵי מִדִּין
 עָשׂוּ לָהֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת הַמְּנַהֲרוֹת וְגו'. לֹא
 הָוָה בְּעַלְמָא, מָאֵן דִּיעֲבִיד בִּישָׂא בְּכַלְא,
 כְּמִדִּין. וְאִי תִימָא עִמְלָק. בְּגִין קִנְאָת בְּרִית
 דְּקָרִיבוּ לְגַבֵּי בְרִית. וְעַל דָּא קְנִי קְדָשָׁא בְּרִין
 הוּא קִנְאָה עֲלַמִּין, דְּלֹא יִתְנַשִּׁי. אָמְרוּ וַדַּאי
 הָכִי הוּא, וְלִית הָכָא סַפְקָא בְּעַלְמָא.

פְּתַח וְאָמַר, (דְּבָרִים ב) וַיֹּאמֶר יי אֵלֵי אֵל תְּצַר אֵת
 מוֹאָב וְגו'. וַיֹּאמֶר יי אֵלֵי, וְכִי עַד הַשְׁתָּא
 לֹא יִדְעֻנָּא דְעַם מִשָּׁה הָוָה מִמְּלַל קְדָשָׁא בְּרִין
 הוּא, וְלֹא עִם אַחֲרָא, דְּכַתִּיב וַיֹּאמֶר יי אֵלֵי.
 אֵלֵי לְמָה. אֵלָּא לְמִשָּׁה פְּקִיד קְדָשָׁא בְּרִין הוּא,
 דְּלֹא לְאַבְאָשָׁא לְמוֹאָב. אֲבָל לְאַחֲרָא לֹא, לְדוֹד
 לֹא פְּקִיד דָּא, וּבְגִין כִּף אֵלֵי אֵל תְּצַר אֵת מוֹאָב,
 אֲפִילוּ לְתַחוּם זְעִירָא דְּלֵהוֹן. דִּהָא מְנַיִיהוּ יְפוּק
 מָאֵן דִּיתֵן נוּקְמִין לְיִשְׂרָאֵל, וְיִנְקוּם נוּקְמִיָּהוּ,
 וְאִיְהוּ דוֹד דִּאֲתַת מְרוֹת הַמוֹאֲבִיָּה.

וְאֵל תִּתְגַּר בָּם מִלְחָמָה, כָּל דָּא אֲתַפְקֵד לְמִשָּׁה,
 הָא לְאַחֲרָא שְׂרִי. וְאִי תִימָא, לַיהוֹשֻׁעַ
 וְלֵאֵינוֹן זְקָנִים דִּהוּוּ דְאָרִיכוּ יוֹמִין בְּתַרִּיהּ שְׂרִי.
 לָאוּ הָכִי. בְּגִין דְּכֻלְהוּ מִבֵּי דִינָא דְּמִשָּׁה הָוּ,
 וּמָה דִּאֲתַסֵּר לְמִשָּׁה, אֲתַסֵּר לָהּ וְעוֹד דְּלֹא
 נִפְקוּ עַדִּין אֵינוֹן מְרַגְלָאֵן טְבָאֵן, דִּהָא
 בְּיוֹמִיָּהוֹן דְּשׁוֹפְטִים נִפְקָא רוֹת. וּבְרִיתִיהּ

בימי השופטים יצאה רות, ובת עגלון מלך מואב הייתה. מת עגלון, שהרג אותו אהוד, ומנו מלך אחר, וזו בתו שנשארה, והיתה בבית אומן, ובשדי מואב. כיון שבא שם אלימלך, לקחה לבנו.

ואם תאמר שאלימלך גירה שם - לא. אלא כל דרכי הבית ואכל ומשטה למדה. מתי התגירה? אחרי שהלכה עם נעמי, אז אמרה (רות א) עמך עמי ואלהיך אלהי. נעמה יצאה בכני עמון בימי דוד. כששרתה רוח הקדש על דוד, אמר לו, דוד, כשמדדתי את כל העולם והפלתי גורלות, ישראל חבל נחלתו היו, זכרתי מה שעשו מואב בחבל נחלתו. מה פתוב? (שמואל ב-ח) וימדד בחבל. באותו חבל נחלת ה'. כל אותם שהיו מאותו זרע, אותו חבל אחז בהם. פתוב מלא החבל. מה זה מלא החבל? אלא אותו שפתוב (ישעיה ח) מלא כל הארץ כבודו. והיה אומר, זהו להחיות וזהו להמית. ואותו חבל אחז באותם שנראו להמתה. בגלל זה אחז בחבל, ופשט חבל על מה שעשו באותו חבל נחלת ה'.

ומדון, גרעון השמיד כל אותו הזרע, שלא השאיר מהם מפל אלו שהזיקו לישראל בעצה או בדבר אחר. ולכל אלו שהזיקו לישראל, הקדוש ברוך הוא שומר להם שגאה ולוקח מהם נקמות. אבל אם עתידים לבא מהם טוב לעולם, מאריך רגזו ואפו אתם עד שיצא אותו טוב לעולם, ואחר כך לוקח נקמה ודין מהם. אמר רבי אלעזר, כך זה בודאי, וזהו ברור הדבר. אמר אותו תינוק, מכאן והלאה

דעגלון מלכא דמואב הות. מית עגלון, דקטיל ליה אהוד. ומנו מלך אחרא, ודא ברתייה אשתארת, והות בבי אומנא, ובשדי מואב. כיון דאתא תמן אלימלך, נסבה לבריה.

ואי תימא דגיריה אלימלך תמן. לא. אלא כל אורחי ביתא, ומיכלא ומשתיא אוליפת. אימתי אתגירת. לבתר פד אזלת בנעמי, כדיון אמרת, (רות א) עמך עמי ואלהיך אלהי. נעמה בכני עמון ביומי דדוד נפקא.

כדיון שראת רוח קדשא על דוד. אמר ליה, דוד, פד כל עלמא מדידנא, ואפילנא עדבין, ישראל חבל נחלתו הו, דכירנא מה דעבדו מואב בחבל נחלתו. מה פתיב, (שמואל ב) וימדד בחבל. ביהווא חבל נחלת יי. כל אינון דהוו מההוא זרעא, ההוא חבל אחיד בהו.

כתיב (שמואל ב ח) מלא החבל. מהו מלא החבל. אלא ההוא דכתיב, (ס"א ביה) (ישעיה ו) מלא כל הארץ כבודו. והוה אמר, דא הוא לא אחייא, ודא הוא לקטלא. וההוא חבל אחיד באינון דאתחזון לקטלא. בגין כך אחיד בחבל, ופשיט חבל, על מה דעבדו בההוא חבל נחלת יי.

ומדון, גדעון שצי כל ההוא זרעא, דלא אשאיר מנייהו, מפל אינון דאבאישו לישראל בעיטא, או במלה אחרא. ולכלהו דאבאישו לישראל, קדשא בריך הוא נטיר לון דבבו, ונטל מנייהו נוקמין. אבל אי זמינין למיתי מנייהו טב לעלמא, (דף ק"צ ע"ב) אריך רוגזיה ואפיה עמהון, עד דיפיק ההוא טב לעלמא, ובתר כן נטיל נוקמא ודינא מנייהו. אמר רבי אלעזר, הכי הוא ודאי, ודא הוא ברירו דמלה. אמר ההוא ננוקא, מפאן

וּלְהִלָּאָהּ, חֲבֵרֵיִיא, אֶתְקִינּוּ מֵאֲנֵי קֶרְבָּא
בִּיְדֵיכֹן, וְאֶגְחוּ קֶרְבָּא.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (תהלים קג) בָּרְכוּ יי מְלֹאכֵי
גְבוּרֵי כַח וְגו'. דוֹד מְלֹכָא זְמִין לְבָרְכָא
לְקוֹדֶשׁא בְרִיף הוּא, זְמִין לְחִילֵי שְׂמִיא, דְּאִינוּן
כַּכְּבֵּיא וּמְזֵלִי, וְשָׂאֵר חֵיילִין, וְשִׁתָּף לְנִשְׁמַתָּא
דְּלִיָּה בַּהֲדִיָּהוּ, לְבָרְכָא לְקוֹדֶשׁא בְרִיף הוּא.
הָדָא הוּא דְכַתִּיב, בָּרְכוּ יי כָּל מַעֲשָׂיו בְּכָל
מְקוֹמוֹת מְמֻשְׁלָתוֹ בְּרַכִּי נַפְשֵׁי אֶת יי. חֲתִים
בַּנַּפְשִׁיהָ כָּל בְּרַכָּאן.

זְמִין לְמְלֹאכֵי מְרוּמָא לְבָרְכָא לִיָּה, דְּכַתִּיב בָּרְכוּ
יי מְלֹאכֵי וְגו', וְעַד לָא אָתוּ יִשְׂרָאֵל,
מְלֹאכֵי מְרוּמָא הוּוּ עַבְדֵי וְשַׁלְמֵי עֲשִׂיהָ. כִּיּוֹן
דְּאָתוּ יִשְׂרָאֵל, וְקִיַּיְמוּ עַל טוֹרָא דְסִינֵי, וְאָמְרוּ
(שמות כד) נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע, נִטְלֵי עֲשִׂיָּה מִמְּלֹאכֵי
הַשָּׁרָת, אֶתְכַלִּילוּ בְּדַבְרוֹ. וּמַפְדִּין, עֲשִׂיהָ הַתּוֹת
בְּאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל בְּלַחֲוֹדֵיָּהוּ, וּמְלֹאכֵי קְדִישִׁין
בְּלַחֲוֹדֵיָּהוּ. יִשְׂרָאֵל גְּמַרִין וְשַׁלְמִין עֲשִׂיָּה.
וְעַל דָּא גְבוּרֵי כַח עוֹשֵׂי דְבָרוֹ בְּקַדְמִיתָא,
וּלְבַתֵּר לְשִׁמוּעַ. זַכָּאִין אִינוּן יִשְׂרָאֵל, דְּנִטְלוּ
עֲשִׂיָּה מִנֵּיהוּ, וְאֶתְקִיַּים בְּהוּ.

אָמַר הֵהוּא יְנוּקָא, נִטְר גְּרַמְף וְאַצְלַח בְּמֵאנְף.
וְכִי שְׁבַחָא דָּא בְּלַחֲוֹדֵי נִטְלוּ יִשְׂרָאֵל,
וְלֹא אַחְרָא. אָמַר שְׁבַחָא דָּא אֶשְׁכַּחְנָא, וְלֹא
אַחְרָא. אָמַר הֵהוּא יְנוּקָא, כִּיּוֹן דִּתְרַבָּא דִּילָךְ
לֹא אֶצְלַח. אוּ אַנְתָּ לֹא מְנַעַנְעָא לִיָּה פְּדָקָא

חַזִּי, שְׁבַק חֲרַבָּא לְמֵאן דְּאֶגַּח קֶרְבָּא.
שְׁבַחָא עֲלָאָה דְלָא אֶתְמַסַּר לְמְלֹאכֵי עֲלָאֵי
בְּלַחֲוֹדֵיָּהוּ, אֶלָּא בְּהַדֵּי יִשְׂרָאֵל, מֵאן
אִיָּהוּ. קְדוּשׁ בְּרַכָּה אֶתְמַסַּר לוֹן בְּלַחֲוֹדֵיָּהוּ,
כְּמָה דְּאֶתְמַסַּר לְיִשְׂרָאֵל. אֶבַל קְדוּשׁ, לֹא
אֶתְמַסַּר לוֹן בְּלַחֲוֹדֵיָּהוּ, אֶלָּא בְּהַדֵּי יִשְׂרָאֵל.
דְּלֹא מְקַדְשֵׁי קְדֻשָּׁה, אֶלָּא בְּהַדֵּי יִשְׂרָאֵל. וְאִי

חֲבֵרִים, הִתְקִינּוּ כְּלֵי קֶרֶב בִּיְדֵיכֶם
וְעָרְכוּ קֶרֶב.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (תהלים קג)
בָּרְכוּ ה' מְלֹאכֵי גְבוּרֵי כַח וְגו'.
דוֹד הַמְּלֹךְ הַזְּמִין לְבָרְכָא אֶת
הַקְּדוּשׁ בְּרִיף הוּא, וְהַזְּמִין אֶת
כַּחוֹת הַשְּׂמִיָּם, שְׁהֵם כּוֹכְבִים
וּמְזֵלוֹת וְשָׂאֵר חֵלְלוֹת, וְשִׁתָּף אֶת
נִשְׁמַתוֹ אִתְּם לְבָרְכָא אֶת הַקְּדוּשׁ
בְּרִיף הוּא. זְהוּ שְׁכַתוּב בְּרַכּוּ ה'
כָּל מַעֲשָׂיו בְּכָל מְקוֹמוֹת מְמֻשְׁלָתוֹ
בְּרַכִּי נַפְשֵׁי אֶת ה'. חֲתִים בַּנַּפְשׁוֹ
כָּל הַבְּרַכּוֹת.

הַזְּמִין מְלֹאכֵי מְרוּם לְבָרְכוּ,
שְׁכַתוּב בְּרַכּוּ ה' מְלֹאכֵי וְגו', וְעַד
שְׁלֹא בָּאוּ יִשְׂרָאֵל מְלֹאכֵי מְרוּם
הֵיוּ עוֹשִׂים וּמְשַׁלְמִים עֲשִׂיָּה. כִּיּוֹן
שְׁבָאוּ יִשְׂרָאֵל וְעַמְדוֹ עַל הַר סִינֵי
וְאָמְרוּ נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע, לְקַחוּ
עֲשִׂיָּה מִמְּלֹאכֵי הַשָּׁרָת, נְכַלְלוּ
בְּדַבְרוֹ. וּמֵאֵז עֲשִׂיָּה הֵיחָה בְּאַרְץ
יִשְׂרָאֵל לְבָדִם, וּמְלֹאכֵי קְדוּשִׁים
גּוֹמְרִים יִשְׂרָאֵל.
וּמְשַׁלְמִים עֲשִׂיָּה, וְלָכֵן גְּבוּרֵי כַח
עָשִׂי דְבָרוֹ בְּתַחֲלָה, וְאַחַר כֵּן
לְשִׁמְעַ. אֲשֶׁרִיָּהם יִשְׂרָאֵל שְׁלַקְחוּ
מֵהֶם עֲשִׂיָּה וְהִתְקִיַּמָּה בְּהֶם.

אָמַר אוֹתוֹ תִּינוּק, שְׂמַר עֲצֻמְךָ
וְהִצְלַח בְּכַלִּיף. וְכִי שְׁבַח זֶה בְּלִבְד
לְקַחוּ יִשְׂרָאֵל, וְלֹא אַחַר? אָמַר,
שְׁבַח זֶה מִצְּאֵנּוּ, וְלֹא אַחַר. אָמַר
אוֹתוֹ תִּינוּק, כִּיּוֹן שְׁחַרְפְּךָ לֹא
הִצְלִיחָה, אוּ שְׂאִינְךָ מְנַעַנְעָה
כְּרַאִי, הַשָּׂאֵר הַחֲרֵב לְמִי שְׁעוֹרְךָ
קֶרֶב.

שְׁבַח עֲלִיוֹן שְׁלֹא נִמְסַר לְמְלֹאכֵים
עֲלִיוֹנִים לְבָדִם, אֶלָּא יַחַד עִם
יִשְׂרָאֵל, מִיָּהוּ? קְדוּשׁ. בְּרַכָּה
נִמְסְרָה לְהֶם לְבָדִם כְּמוֹ שְׁנִמְסְרָה
לְיִשְׂרָאֵל, אֶבַל קְדוּשׁ לֹא נִמְסַר
לְהֶם לְבָדִם, אֶלָּא עִם יִשְׂרָאֵל.
שְׁלֹא מְקַדְשִׁים קְדֻשָּׁה אֶלָּא עִם
יִשְׂרָאֵל. וְאִם תֵּאמַר, וְהִרִי כְּתוּב
(ישעיהו ו) וְקָרָא זֶה אֵל זֶה וְאָמַר,

מתי? בזמן שישראל מקדשים למטה. ועד שישראל לא מקדשים למטה, הם אינם אומרים קדשה.

משום שקדשה עולה משלשה עולמות, ולא משנים, והינו, וקרא זה - הרי אחד. אל זה - הרי שנים. ואמר - הרי שלשה. שלשה עולמות הם כנגד שלש קדשות. ומשום כך שבח של ישראל שלוקחים קדשה למטה לבדם.

אמר רבי אלעזר, כך זה ודאי, ודברים אלו בארנום. ועוד בארנו, שהרי שלש קדשות נמסרו לישראל למטה מפסוק זה, (ויקרא ב) והתקדשתם והייתם קדשים, (שם) פי קדוש אני ה'. והתקדשתם - אחד. והייתם קדשים - שנים. פי קדוש אני ה' - הרי שלשה. כאן נמסרה להם קדשה. אמר לו, נאה, והרי לא נזכרת ברמח עד שלקחתיהו מאחורי כתפך ושמתיהו בידך. מפאן והלאה תזכר ברמח, שהוא בידך. שוב למקום שהשארת.

אמר רבי אלעזר, הדברים שאנו בהם, בברכה הם. ברכו, מה זה ברכו? משיכת הברכות ממקום שכל הברכות יוצאות, עד שנעשות ברכה, מרב משיכות שנמשכת, ומתוך רב המים באותה ברכה מיד ירבו המים הרבה דגים לכמה מינים, ואותה משיכת מים מה היא? ה' משיכות אור המאיר מתוך אותה אספקלריה שמאירה שנמשך מלמעלה למטה.

זה למלאכים עליונים, שהם בבית מרום של הגגן העליון, נאמר ברכו ה'. אנו שיושבים למטה, מדוע ברכו את ה'? משום שאנו צריכים למשך עלינו את האת הזאת, ובה נפגס למלך

תימא, והוא כתיב (ישעיה ו) וקרא זה אל זה ואמר, אימתי בזמנא דישראל מקדשי לתתא. ועד דישראל לא מקדשי לתתא, אינון לא אמרי קדשה.

בגין דקדושה מתלת עלמין סלקא, ולא מתרין, והיינו, וקרא זה, הא חד. אל זה, הא תרין. ואמר, הא תלתא. תלת עלמין, אינון לקבליהו תלת קדושות. ובגין כך שבחא דישראל דנטלין קדושא לתתא בלחודדיהו.

אמר רבי אלעזר, הכי הוא ודאי, ומלין אלין אוקימנא לון. ותו אוקימנא, דהא תלת קדושות אתמסרו לישראל לתתא. מן האי קרא, והתקדשתם והייתם קדושים, פי קדוש אני יי. והתקדשתם חד. והייתם קדושים תרין. פי קדוש אני יי, הא תלתא. הכא אתמסר לון קדשה. אמר ליה יאות. והא לא אדפרת מרומחא, עד דנטלת ליה אנא מפתר פתפך, ושוי לך בידך. מפאן ולהלאה תדבר לרומחא, דאיהו בידך. תוב לאתר דשבקת.

אמר רבי אלעזר, מלין דאנן בהו, בברכה אינון. ברכו, מאי ברכו. משיכו ברכאן, מאתר דכל ברכאן נפקין, עד דיתעבדון ברכה. בסגיאנו משיכו דאתמשיך, ומגו סגיאנו דמין בההיא ברכה, מיד יפשוין מין נוני סגיאין, לכמה זינין. וההוא משיכו מאי הוא. ה' משיכו דנהורא דנהיר, מגו ההוא אספקלריאה דנהרא, דאתמשך מעילא לתתא. האי למלאכי עלאי, דאינון בבי מרומא דאדרא עלאה, אתמר ברכו יי. אנן דיתבי לתתא, אמאי ברכו את יי. בגין דאנן צריכין לאמשכא עלן, להאי את, ובה ניעול לגבי מלכא, לאחזאה אנפוי. ועל דא אמר

לראות פניו. ולכן אמר דוד, (תהלים י"א) אני בצדק אחזה פניך. אני בצדק בודאי. ולכן ראשית התפלה - ברכו את ה', למשך על ראשינו האת הזאת. וכיון שאנו מושכים עלינו את ה"את" הזאת, יש לנו לומר תפלה ולשבת.

ולכן אסור לברך אדם עד שלא יתפלל האדם תפלתו וימשך את ה"את" הזאת על ראשו. ואם יקדים ויברך לאדם בתפלה, הרי המשיך לאתו אדם כמה על ראשו במקום ה"את" הזאת.

ולכן למלאכים העליונים כתוב ברכו ה', ואנו את ה', לתוספת. אמר אותו תינוק, ודאי הרי ידעתי שכלי הקרב שלך הם טובים, (אם תזכר) הזכר בהם ואל תשכחם, ודאי גבורת האדם שעורף קרב ברמח, וחרב היא. אבל מה זה גברי כח עשי דברו לשמע בקול דברו? אמר רבי אלעזר, הרי אמרתי אמר אותו תינוק, הרי ידעתי שפח זרועך נחלש, כעת הוא זמן שלא להמתין, אלא להלקות בבליסטראות אכן אחר אכן, כמו שגאמר (שמואל א' י"ז) בקלע ובאבן. בבחילות זה אחר זה. שמח רבי אלעזר, ושמחו רבי אבא ונתחברים.

פתח אותו תינוק ואמר, (שיר השירים א') שחורה אני ונאווה בנות ירושלים וגו'. אל תראני שאני שחחרת וגו'. דברים הללו הרי פשוטה. אבל בשעה שהיא בתוך אהבה רבה לאהובה, מתוך דחק האהבה שלא יכולה לסבל מקטינה עצמה בקטן רב עד שלא נראה (אח) ממנה, רק קטנות של נקדה אחת, (ומה י"י). ואז מתפסה מפל החילות ומחנותיה ואומרת שחורה אני, שאין פאות היו לכן כמו בשאר האותיות. וזה שחורה אני. ואין לי מקום להכניסכם

דוד, (תהלים י"ז) אני בצדק אחזה פניך, אני בצדק ודאי. ובגין כך, שירותא דצלותא, ברכו את יי, לאמשכא על רישן האי את. וכיון דאנן משכן להאי את עלנא, אית לן למימר צלותא, ולשבתא.

ובגין כך אסור לברכא לבר נש, עד לא יצלי בר נש צלותיה, וימשיך על רישיה להאי את. ואי יקדים ויברך לבר נש בקדמיתא, הא אמשיך לההוא בר נש כמה על רישיה, באתרי דהאי את.

ובגין כך, למלאכי עלאי כתיב ברכו יי. ואנן את יי לתוספת. אמר ההוא ינוקא, ודאי הא ידענא דמאני קרבא דילך טבין אינון, (כ"א אי תדבר) אתדכר מנהון ולא תנשי לון, ודאי גבורה דבר נש דאגח קרבא (דף קצ"א ע"א) ברומחא וחרבא איהו. אבל מהו גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו. אמר רבי אלעזר הא אמרית. אמר ההוא ינוקא, הא ידענא דחילא דדרועא דילך אתחלש. השתא איהו עדנא, דלא לאמתנא, אלא לאלקאה בקירטא, אבנא בטר אבנא. כמה דאת אמר (שמואל א' י"ז) בקלע ואבן. בבחילו דא בטר דא. חדי רבי אלעזר. וחדו רבי אבא וחרביא.

פתח ההוא ינוקא ואמר, (שיר השירים א') שחורה אני ונאווה בנות ירושלים וגו'. אל תראוני שאני שחחרת וגו'. מלין אלין הא אוקמוה. אבל בשעתא דאיהי גו רחימו סגי לגבי רחימהא, מגו דחיקו רחימו, דלא יכלה למסבל, אזעירת גרמה בזעירו סגי, עד דלא אתחזיאת (אח) מנה, אלא זעירו דנקודה חדא, (וכפי איהי). פדין אתפסיא מפל חילין ומשריין דילה. ואיהי אמרת שחורה אני, דלית באת דא חורא בגויה, פשאר אתוון. ודא שחורה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עֲלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עֲלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עֲלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר
כה
הזוהר
חלק א'

ספר
כה
הזוהר

חלק א'

בו נכרכו 12 עלוני "אור הזוהר"
1-12
שיצאו לאור על ידי
"מפעל הזוהר העולמי"
מול"ג בעומר תשס"ט עד כסלו תש"ע

בו נכרכו 12
עלוני "אור הזוהר"
1-12
שיצאו לאור על ידי
"מפעל הזוהר העולמי"
מול"ג בעומר תשס"ט עד
כסלו תש"ע